

слѣдъ извършанье то на кърваво то дѣло, той тозь часъ дошелъ въ себе си. Ужасъ го обнелъ; той високо заплакалъ, проклиналъ собствения си животъ и выкалъ непрестанно: „о Клите! о Клите!“ Той са заключилъ въ палата си и четири дни не приемалъ храна. Войны тѣ дошли въ безпокойство и говоряли: „кой ще ны заведе назадъ въ отечество то, ако нѣма Александра!“ Най послѣ александровы тѣ приятели насила влѣзли въ палата. Тѣ го утѣшавали, съ тѣзи думы, че смъртъ та на Клита была опредѣлена отъ богове тѣ, и молили го да са еви предъ наскърбена та войска. Александръ излѣзълъ. Но раскаянье то му было непродължително, — гордостъ та си останѣла. Той желаялъ за себеси божески почести.

6.

Не трѣбало вече и да са мысли за връщанье въ Македонія; войска та вървѣла на походъ сѣ къмъ истокъ. Александръ искалъ да покори Индійски тѣ страны, богаты отъ злато; и да достигне до края на извѣстныя тогази свѣтъ. Индія была най богата та, най благословенна та и най многолюдна та страна. Нейны тѣ жители, раздѣлены на касты, като Египтены тѣ, стоели на най висока степенъ на образование то; главна та каста съставяли *брамини шѣ*, — жрецы тѣ и учены тѣ. Индійцы тѣ са покорявали на много царѣ и князе. Много отъ тѣзи царѣ, щомъ преминѣлъ Александръ презъ Индъ, излѣзли къмъ него на посрѣщанье съ дарове. Александръ отишелъ по нататкъ къмъ *Гидасиа*. Тукъ той срѣшнѣлъ съпротивенье. На срѣщоположенныя Гидасповъ брѣгъ стоялъ царь *Поръ*, съ голѣма войска: той ищѣлъ да забрани на Александра минуванье то презъ рѣка та. Въ ужасна нощъ, подъ удары тѣ на грѣма, при свѣтканье то на блѣскавицы тѣ, когато идялъ дѣждъ като изведро, герой тѣ преминалъ презъ Гидаспъ и обърнѣлъ на бѣгъ войска та на Пору. Поръ са билъ като левъ, и най послѣдень той оставилъ поле то на битва та. Отпадналъ отъ раны, той са предалъ на Александра. Македонскій